

Wageningen, 4 juni 2020.

Lieve stadsgenoten en collega's,

Deze brief had ik liever niet geschreven, maar ik ben er van overtuigd dat het, het enige juiste is om te doen. Met pijn in het hart heb ik besloten om binnenkort te stoppen. Mijn liefde voor de publieke zaak is groot, dit is dan ook geen afscheid van het publieke domein, het is slechts een onderbreking.

Anderhalf jaar geleden sloot ik een hele intensieve behandeling tegen kanker af en ben ik vrijwel direct aan het werk gegaan. Dat is een bewuste keuze geweest, omdat we aan de vooravond stonden van een miljoenenombuiging en het mij alles waard was om ervoor te zorgen dat het college dat op een eerlijke manier zou doen waarbij de groep die het minst heeft en de sociale en culturele voorzieningen in onze stad daarvan niet de dupe zouden worden. Als wethouder van de grootste partij onder wiens aanvoering de huidige coalitie is gevormd voelde ik de noodzaak om te helpen om deze bijna onmogelijke taak samen met mijn collega's te volbrengen. Dat is ons als college gelukt en ik heb er dan ook absoluut geen spijt van dat ik dat toen besloten heb. Feit is wel dat deze valse start voor mijn lichaam mijn herstel er niet makkelijker op heeft gemaakt.

Mijn arts heeft een half jaar geleden al aangegeven dat ze het verstandig zou vinden als ik zou stoppen met werken. De afgelopen tijd heb ik, gedreven door veel liefde voor deze stad en verantwoordelijkheidsgevoel mijn best gedaan om mijn taken te blijven doen en waar te maken, dat is volgens mij gelukt. Maar nu we langzaam in een nieuwe fase aanbeldan is het moment gekomen om nu eerst voor mezelf te gaan zorgen.

Ondanks het feit dat ik weet dat het de juiste keuze is vind ik het een hele moeilijke. Mijn loyaliteit richting deze mooie stad, de kiezers en mijn collega's is groot. In een interview in De Stad Wageningen van een paar weken geleden zei ik dat ik 'verliefd, verloofd en getrouwd' ben met Wageningen. Dat is helemaal waar, maar ik ben niet getrouwd met mijn functie. Ik heb altijd gezegd dat wethouder zijn een manier was om dingen te bereiken voor Wageningers en geen doel op zich. Bovendien weet ik ook dat niemand onmisbaar is en dat het bij collega's in goede handen is.

De afgelopen jaren heb ik de eer gehad om -samen met heel veel anderen- architect van het sociaal domein te mogen zijn. Mijn opvolger mag samen met de rest van het college de herstelfase na corona samen met de stad in goede banen gaan leiden. De opdracht daarvoor haalt het college halverwege juli bij de gemeenteraad op. Het moment dat het college naar de raad teruggaat voor een nieuwe route is een goed en logisch moment voor een wissel. Een goede leider en een intelligent mens weet niet alleen wanneer zij moet doorgaan, maar ook wanneer zij moet stoppen. Het past niet bij mij om mijn werk half te doen en deze stad verdient ook een bestuurder die alle energie en kracht heeft.

Net als toen ik kanker kreeg, kies ik er nu weer bewust voor om open te zijn over mijn gezondheid omdat het een taboe is dat nog doorbroken moet worden. Onze prestatie maatschappij eist van mensen dat ze perfect zijn en straft imperfectie. Omdat het leven en mensen niet feilloos zijn of kunnen zijn, doen we met elkaar alsof. Maar het is een gevaarlijk toneelstuk. In de samenleving waar ik in geloof past het doen alsof we nooit iets mankeren, en daarmee onszelf en anderen onmenselijke en onhaalbare verwachtingen opleggen, niet. Door er niet over te praten, uit angst voor negatieve reacties of dat het je carrièrekansen in de toekomst verkleint, beroven we onszelf een beetje van mens zijn. En dat is in deze tijd dat je elkaar niet mag aanraken en fysiek kan troosten al voldoende aan de hand. Nare en oneerlijke dingen, waaronder fysieke en mentale ziekten, overkomen je en horen bij het leven, je kunt er niets aan doen. Daarom is het ook belangrijk om er open over te zijn.

Geconditioneerd door de maatschappelijke mores en mijn geïnternaliseerde perfectionisme voelt het als een nederlaag, maar ik weet dat het eigenlijk een overwinning is. Het consistent kiezen voor kwaliteit van leven, waar ik al jaren vol overgave aan werk, geldt niet alleen voor alle andere inwoners van deze lieve stad, het moet ook opgaan voor mezelf.

Ik weet niet hoe ik jullie genoeg kan bedanken. De lijst van mensen waarmee ik de afgelopen zes jaar als wethouder (en daarvoor acht jaar als raadslid) op een bijzondere manier heb mogen samenwerken is eindeloos. Evenals het aantal momenten die mij ontroerd en geraakt hebben. Zoveel mensen hebben me geraakt met hun persoonlijke verhalen en betrokkenheid, zoveel mensen hebben mij geholpen om te weten voor wie en wat ik werkte, zoveel mensen hebben me geïnspireerd om door te gaan. Samen hebben we prachtige dingen bereikt en bewezen dat je wel vanuit vertrouwen en idealen keuzes kunt maken en dat de wereld om je heen veranderen, eerlijker en mooier maken wel degelijk kan. Dat eigengereidheid, authentieke ideeën en het voortdurend en creatief blijven nadenken zeker niet de makkelijkste weg is maar tot geweldige dingen leidt als je een duidelijke visie hebt, volhoudt en door de gevestigde belangen heen weet te breken.

Deze stad is heel bijzonder en heel goed en lief voor mij geweest.

Dank jullie wel. Obrigada.

Lara de Brito